

Fortolkning, som den højtærede Minister gør gældende, og som jeg mener er ganske ulovmæssig, og det er ganske sikkert det rette Sted at fremdrage det her i Rigsdagen, medens Skolelovsforslaget ligger til Behandling. Hvad for øvrigt det angaar at gaa til Domstolene, saa kan jeg oplyse for den højtærede Minister, at Sogneraadet deroppe ønsker at gaa til Domstolene. Men hvis Ministeren ikke vil anvise en Vej, som jeg ikke kender, eller gøre ekstraordinære Skridt for at frembyde sig som Skive for et Søgmaal, tør jeg i alt Fald ikke tilraade Sogneraadet at foretage et saadant Skridt, thi de kunne ikke, uden at der gøres ganske ekstraordinære Ting, komme til at sagsøge den højtærede Minister i denne Anledning. Det er jo et administrativt Spørgsmaal, her er afgjort, og det er vanskeligt at indbringe det for Domstolene. Jeg ser ikke rettere, end at det er umuligt at indbringe det for Domstolene ad nogen anden Vej end derved, at Befolkningen deroppe nægter at udbetale Løn til Tilly, saa kunne de blive sagsøgte i den Anledning. Men saa er det jo muligt, at Domstolene ville udtale sig saaledes: Da denne Skoleembedsbesættelse er *formelt* i Orden, ere de Herrer, indtil de ad anden Vej faa den omstødt, forpligtede til at betale Løn! Det er ikke sikkert, at Domstolene ville indlade sig paa at skønne over, hvorvidt der ogsaa var et materielt Grundlag for Embedsbesættelsen, hvorvidt Administrationens Fremgangsmaade har været lovlige; det føler jeg mig i hvert Fald ikke ganske betrygget for, at Domstolene ville indlade sig paa. Det er muligt, at de ville søge uden om Sagen og afvise den dermed, at den er formelt i Orden, og at man derfor maa henvende sig til Administrationen med sin Klage; ved Domstolene vil der i saa Tilfælde ikke være noget at opnaa. Under en saadan Usikkerhed, og før jeg faar en Udtalelse fra den højtærede Minister, som gaar i modsat Retning, tør jeg ikke tilraade Beboerne at henvende sig til Domstolene ved at foranledige et Søgmaal rettet imod Sogneraadet selv. Men dette interesserer mig endda heller ikke saa forfærdelig stærkt, thi det er kun et enkelt Tilfælde. Det, der interesserer mig mest, og som gør, at jeg har fremdraget Sagen her, er dette, at Ministeren først i Skrivelse af Oktober Maaned i Fjor stiller sig paa det Standpunkt, at han erklærer, at den kaldsberettigede har Ret til at kassere en Indstilling til et Lærerembede ikke alene, naar ikke alle tre ere kvalificerede, men tillige, naar de ikke under Henblik

paa de andres Kvalifikationer ere de mest kvalificerede. Ministeren frafalder derefter den 21de December i Fjor under Skolelovens Behandling denne Opfattelse og udtaler et bestemt Nej til Spørgsmaalet om, hvorvidt den kaldsberettigede Myndighed havde denne Ret, men derefter kommer han med en Skrivelse i Skolelovsudvalget, hvor saa Ministeren forandrer sit Nej til et lige saa bestemt Ja. Thi dette er en Usikkerhed og en Vaklen, som gør, at det bliver absolut nødvendigt at faa bestemte Regler i det Skolelovsforslag, som nu foreligger til Behandling. Det gaar med den højtærede Minister, som det hedder i Sagen om Digteren Walther von der Vogelweide, at „han leved“ med sig selv i Fejde — saaledes synes den højtærede Minister ogsaa at leve fuldstændig i Fejde med sig selv, med Hensyn til hvad der virkelig skal være gældende Ret paa dette Omraade. Det er umuligt at vide, om Ministeren i Morgen eller om otte eller om fjorten Dage staar paa det Standpunkt, han nu staar paa, eller om han staar paa det, han stod paa i Oktober i Fjor, paa det, han stod paa den 21de December i Fjor, eller paa det Standpunkt, han stod paa i Gaar, eller paa det i Skrivelsen til Skoleudvalget. Under en saadan Usikkerhed er det vistnok nødvendigt, at vi udtrykke Ønsket om at faa bestemte Regler for, hvordan disse Spørgsmaal skulle løses og forstaaes. Derfor er det det rette Sted at fremdrage det her i Rigsdagen og ikke at gaa til Domstolene.

Formanden (Sofus Høgsbro): Folketingsmanden for Præstø Amts 1ste Valgekreds har Ordet.

Svend Høgsbro: Jeg tror at gøre mig fortjent af alle Parter ved at frafalde Ordet.

K. M. Klausen: Jeg skal indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger over for det ærede Medlem for Assens, der jo staar som Ordfører for det Parti, der foreslaar at nægte Tilskuddet til Kjøbenhavns Kommune. En af de Grunde, det ærede Medlem anførte til at nægte dette Tilskud, var, at han vilde blive i det Spor, der en Gang var givet her i Rigsdagen for denne Sag. Da Loven blev given i 1856, gav den nemlig ikke noget Tilskud til Kjøbenhavns Kommune, og det ærede Medlem henviste endvidere til, at da Lønningstillægene til Lærerne bleve givne i Halvfjerdsene, blev der ikke givet noget til Kjøbenhavns Kommune.